

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

EMI YAGI

JURNALUL

UNUI VID

Traducere din japoneză și note de
MAGDALENA CIUBĂNCAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Bogdan Nicolau
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

EMI YAGI
KŪSHIN TECHŌ
Copyright © Emi Yagi 2020
All rights reserved.

Original Japanese edition published by Chikumashobō Ltd., Tokyo.
Romanian language translation rights arranged with Chikumashobō Ltd.
through The English Agency (Japan) Ltd.
and New River Literary Ltd.

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YAGI, EMI
Jurnalul unui vid / Emi Yagi;
trad. din japoneză și note de Magdalena Ciubăncan. –
București: Humanitas Fiction, 2026
ISBN 978-606-097-758-2
I. Ciubăncan, Magdalena (trad.)
821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Săptămâna 5

Legumele de seară erau proaspete și suculente. Până și vârful frunzelor de muștar japonez părea să fie o explozie de vitalitate, fără nici o asemănare cu legumele pe care le găsesc de obicei când trec seara pe la magazin. Chiar și oamenii erau plini de vigoare, gata să plece acasă cu ingredientele cumpărate, să le pregătească pentru cină și să-și umple burțile.

Oare chiar era același supermarket? Nu vedeam nicăieri nici pachetele cu felii de *sashimi* care deja începeau să se usuce, nici pe cele cu carne de pui mustind într-o zeamă roșiată. Nu erau nicăieri nici oamenii care vânau cu priviri averse mâncarea gătită, marcată la finalul zilei cu etichete de reducere la jumătate de preț. Lumina strălucitoare a becurilor făcea ca pardoseala deja albă să pară și mai scânteietoare, iar dacă ascultai cu atenție, chiar

și melodia de fundal a reclamei, care nu făcea altceva decât să repete întruna numele magazinului, se împletea cu forfota cumpărătorilor, reușind să creeze o atmosferă plină de viață.

Am ales casa unde era coada cea mai scurtă și, când m-am așezat la rând, în fața mea era un bărbat adus de șale, care abia dacă-mi ajungea până la umeri. În coșul care-i atârna greoi pe brațul flasc, am văzut deasupra un pachet pentru *shabu-shabu*¹ cu carne de porc negru din prefectura Kagoshima.

Luând punga de cumpărături umplută exact cât trebuie, am pornit-o spre casă pe sub cerul care încă păstra o lumină limpede. Când am deschis ușa de metal a apartamentului, m-a cuprins o ușoară amețală din cauza diferenței dintre lumina de afară și semiîntunericul dinăuntru. Mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am lăsat jos, exact așa cum eram. Am rămas o vreme întinsă în hol, pe podea. Ba nu. Privind în urmă, acum îmi spun: „Ce răsfăț a fost, de fapt“. În arșița târzie a verii, sătulă

1. Mâncare japoneză din fâșii subțiri de carne și legume pe care cei care stau la masă le pun individual la fiert într-un vas cu supă clocotită, aflat în mijlocul mesei. Numele *shabu-shabu* provine de la sunetul pe care îl fac feliile de carne când sunt mișcate prin supă cu bețișoarele.

până și de a fi obosită, m-am lăsat mângâiată de răcoarea oarecum familiară a podelei – o clipă de răgaz tihnit. Ridicând privirea, am zărit în adâncul camerei razele blânde ale soarelui la apus – o liniște atât de confortabilă.

Deci asta e sarcina. Ce lux. Ce singurătate.

Am rămas însărcinată cu patru zile în urmă.

— Ce? Tot mai sunt cești...? a mormăit șeful de departament când s-a întors la biroul lui.

Mirosul de tutun se contopea cu aerul greu și parcă unsuros al înserării.

— Când a fost asta? A, da, când a venit clientul acela imediat după prânz.

De data asta, a vorbit un pic mai tare. Putea s-o spună cât de tare voia și să verifice cât timp trecuse de câte ori voia, căci nici ceștile, nici farfuriile nu aveau să se ducă singure în chiuvetă.

Nimeni nu și-a ridicat privirea. Nu se gândeau deloc că acele cuvinte le-ar fi putut fi adresate lor. Am făcut și eu la fel și m-am uitat în jos. Mi-am ațintit privirea asupra unui punct fix de pe calculatorul aflat în fața mea. Din cauza concentrării cu care mă uitam, ecranul alb a început să se dezintegreze într-un model de linii. Sunt ocupată. Da. Asta înseamnă de fapt să fii ocupat. Am și un

termen-limită de respectat, și trebuie să-mi termin și raportul pentru prima jumătate de an. La fel ca toți ceilalți.

Deasupra documentului în Excel deschis pe ecran s-a proiectat o umbră.

— Hei, ceștilor!

Cineva părea că vorbește cu ceștile. Ce bizar! Cu buzele strânse, ca să nu-mi intre în gură aerul uscat și fierbinte pe care-l expirase cel care vorbise, loveam fără întrerupere bara de spațiu de pe tastatură.

— Shibata!

Șeful era în spatele meu. Aveam senzația că-i văd fumul de la țigară.

— Shibata, se vede că n-ai strâns încă. Ceștile de cafea din sala de ședințe.

— Ăăă... da.

Când m-am ridicat, după câteva secunde bune, șeful se întorsese deja la biroul lui, aflat în colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Își aranja din nou perna împotriva durerilor de spate, pe care o cum-părase online.

Nimeni n-a mai ridicat privirea. Poate pentru că era ceva firesc sau poate pentru că n-aveau nici o legătură cu strânsul ceștilor. Probabil că nici nu se gândiseră vreodată că există și o slujbă care presupunea să faci așa ceva. Ridicând coșul de

gunoi care se răsturnase în mijlocul coridorului, m-am îndreptat spre sala de ședințe.

I se spune „sala de ședințe“, dar nu este decât o zonă într-un colț de pe același etaj, unde se află o masă mică și câteva scaune. Panourile despărțitoare care țineau loc de pereți aveau pe ele urme de bandă adezivă. Cum ajunseseră așa? Nu știam pentru ce folosiseră bandă adezivă, dar pe fiecare panou erau urme mari, pe alocuri lipicioase. De fapt, există și o sală de ședințe adevărată, cu un etaj mai jos, dar în afară de șefi nu o folosește nimeni. Adică nu o poate folosi nimeni.

Ce am făcut nu s-a vrut un gest de revoltă, ci mai degrabă un mic experiment. Am fost curioasă să văd dacă altcuiva – de exemplu, vreunui dintre cei care chiar luaseră parte la ședință – i-ar fi trecut prin minte să strângă ceștile. Ce bine ar fi fost să existe măcar o singură persoană care să-și spună: „Ce lungă a fost ședința asta! A, au rămas ceștile în care Shibata ne-a adus cafeaua! Ce-ar fi să le strângem noi?“

Pur și simplu voiam să știu ce ar fi făcut dacă n-ar fi fost cineva care să stea cu ochii în patru, gata să strângă tot ce lasă în urmă când se termină ședința.

Și chiar și așa, aș fi avut de gând să curăț totul dacă nu aș fi dat peste mucurile de țigară stinse în cafeaua rămasă pe fundul ceștilor și de mirosul îngrozitor de fum, care până la ora patru și jumătate umpluse aerul stătut din încăpere.

— Scuzați-mă, i-am spus șefului, care tocmai trecea pe lângă mine.

Se îndrepta probabil spre bucătărie, cu o cană și un pliculeț de ceai în mână. În ultima vreme îi plăceau foarte mult ceaiurile medicinale.

— V-ați putea ocupa dumneavoastră de cești în locul meu?

— Ce?!

— Eu nu pot.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Sunt însărcinată. Mi se face foarte rău de la mirosul de cafea. Și nici pe cel de tutun nu-l suport. Iar în clădirea asta... fumatul e interzis, nu?

Și astfel am devenit gravidă.

Atunci când cei de la Resurse umane m-au întrebat care era data probabilă a nașterii, le-am răspuns la întâmplare că urma să fie în mai, anul următor, așa că acum, calculând invers, eram, teoretic, în săptămâna a cincea de sarcină. Știu, un pic cam devreme ca să împărtășesc vestea tuturor celor de la muncă.